

דברי הכפר

רק בינתיים יורם טהר-לב

אתה נושא עניך לשמיים
אני טומנת את ראשי בחול
בכל שנה אני אומרת בינתיים
כן, בינתיים זה כמו אתמול.

הן לא נהיה פה פעמיים
רק בינתיים רק בינתיים
ועוד האש בוערת בעיניים
יפים יותר לא נוכל להיות.

יש רגעים בהם נולד האושר
יש רגעים בהם נולד כאב
מי שרוצה לשמוע חרש את הדופק
האם יספיק לשמוע את הלב?

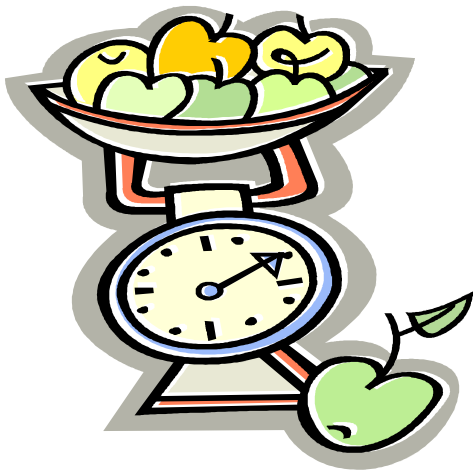
ואולי זו היתה מתנה
ואולי אהבה אחרונה
ואולי לא היו הדברים מעולם
ואנחנו כמו כולם.

ואולי זהו רגע אחד
והאושר היה ואבד
ואולי לא נשובה אליו לעולם
כי אנחנו כמו כולם.

הן לא נהיה פה פעמיים...

גיליון מס 1966 * י"ט באלול תשס"ה * 23 לספטמבר 2005
כפר-הנשיא * עלון פנימי

 sachlav@kfar-hanassi.org.il

**בית כפר-הנשיא
משתתף בצערם של
מרים, לאה, דויד, שולי
ובני משפחותיהם
עם פטירתה של**

החברה האם הסבתא

מטי דיבון
ז"ל

שלא תדעו עוד צער

אמא יקרה – עכשיו אנחנו יתומים...

למרות שרצית להצטרף מיד לאבא, כשהלך לעולמו, שמחנו שנשארת איתנו. כל אותן שנים ידענו שעשית מאמץ להראות שהכל שפיר, כדי לא להיות לנטל עלינו. ידענו גם שכל זה היה רק כלפי חוץ, ובתוך תוכך תמיד היית עם אבא.

בעצם כל שנות חיך כאן נשארת בקיבוץ רק בגלל (או למען) אבא, שכל-כך אהב את האדמה, החקלאות ואת רעיון השיתוף. את מיצית את הנושא מוקדם מאוד והיית מעדיפה לחיות בצורת חיים פרטית יותר. תמיד סיפרת, לכל מי שרצה לשמוע, על הזמנים הראשונים בקיבוץ, על קשיי בתי-הילדים, איך התרוצצת בין ארבעתנו, בשעת ההשכבה, איך נשאת גם את שולי וגם את לאה ללא עגלה, כאשר אבא תמיד היה בעבודה.

אף פעם לא הצלחת לשלוט ממש בשפה העברית. אבא היה זה שתרגם לך את השיחות. תמיד טענת שאנחנו מדברים כל כך מהר ושאין יכולה לעקוב אחרי השיחה, לבסוף היית מוצאת את עצמך יושבת ומה שהוסבר לך - קיבלת, ומה שלא הבנת - מילא... ויצא שבשנים האחרונות יותר ויותר מצאתי את עצמי מדברת איתך באנגלית.

בסוף הארוחה, אם לא קמת מהשולחן, פשוט נרדמת ומצאת את השקט שלך.

כל כך פחדתי מהתעלומה (ששייכת לכולנו) איך יסתיימו החיים שלך, את כל-כך התאמצת להיות עצמאית ולא להכביד עלינו, שכך גם הצלחת ללכת מאיתנו.

אמא – קיבלת מתנה: פרידה מהירה מהחיים, ללא כאב, ללא חששות וללא תלות. כאשר סביבך בשנים האחרונות הייתה כל המשפחה המורחבת שאיתם התראית, עם מי יותר ועם מי פחות. הרחוקים הצליחו להתראות איתך במסעות שלך למשפחה בחו"ל או לחילופין הגיעו לכאן כמו שולי, שבאה כל הדרך מניו-זילנד, להיות איתך ביום הולדתך ה-80 בשנה שעברה.

היו כמה דברים מאוד אופייניים, ששייכים רק לך אמא: קודם כל מילה נרדפת למטי = **Apple – Pie**. לכל אירוע, מטי מופיעה עם **Apple – Pie**, יום הולדת לחבר/ה, חתונה, בר מצווה וכד' וכן, גם ללוויה.

מי לא מכיר את **החלוק** של מטי? החלוק הענתיקה מ"אתא"... טענת שזה הכי נוח לך ולא רצית להיפרד ממנו.
והדלי? במקום תיק נשאת את מרכולתך בדלי – "ככה המצרכים "יושבים" טוב יותר", אמרת.
המכתבים, ההקפדה על **שמירת הקשר** עם כל שלוחות **המשפחה וחברים** שרכשתם את ואבא, וכן **הנסיעות** לביקורים משפחתיים, באשר הם בכל העולם.
הסריגה שהייתה ממש חלק ממך, כל ה-booties, האפודות ויתר הבגדים – מלאכת הסריגה שלך.
בשנים האחרונות ראייתך, הלכה והידרדרה, עד שהיית מזהה אנשים לפי קולם, צלליתם או רק כאשר היית ממש קרובה אליהם. עם זאת המשכת לנסוע ל"בית-טורקיז" בעמיעד, לעסוק בהדפס-משי, ונעזרת בתמיכתה של נוגה לסיים את מה שכבר לא יכולת לראות.
זהו גם המקום לציין את עזרתו של בוב הארט (שכשמו כן הוא – נתינה מכל הלב), ולהודות לו על כל ההסעות שהסיע אותך ב"ותיקאר", על הסבלנות והתמיכה.
אמא, היי שלום, אני בטוחה שאת שמחה להיפגש שוב עם אבא, אחרי 16 שנה.
מי יודע, אולי אתם רואים אותנו כאן עכשיו? אז שימרו עלינו ושילחו לכאן את השלום.

אוהבת תמיד, מרים.

לאמא יקרה שלי

איזו מתנה נפלאה מזו יכולת לבקש, סוף סוף הגשמת את משאלתך להיות עם אבא. כולנו היינו רוצים ללכת ככה, לא סבלת והיינו לידך ברגעיך האחרונים.

שמחה שהצלחתי גם אני לתת לך מתנה, טיפול במים וכמו תמיד בסיום הטיפול הודית לי שהיה נפלא: "I appreciate it very much".

לכל אורך הדרך הערכת את החוזק שהיה בך, והרצון לצעוד קדימה. לא וויתרת, למרות שבתוך מאז שאבא נפטר תמיד רצית להיות איתו.

בעיקר לאחר ששברת את הירך ועברת ניתוח, דאגת להודיע לנו בבית החולים שאת הולכת לבית יונתן העיקר שלא להיות לנו למעמסה. ידעת שכולנו עסוקים ולא נוכל לטפל בך כמו בבית יונתן. עשית הכל בכדי לעמוד על שתי רגלייך

מאז שסיימתי את לימודי ההידרותרפיה החלטתי להירתם ולעזור לך להחלים, כדי שתוכלי לעמוד על שתי רגלייך ולחזור לתפקד בחיי היום יום. ואכן הבנת עד כמה זה חשוב. היית מגיעה לבריכה לתרגל 4 פעמים בשבוע לעשות תרגילים שלמדת, וכשיכולתי הייתי מתפנה ונותנת לך טיפול אישי שמאד תרם לקשרים בינינו. תמיד אמרתי שהמים זהו הכלי היפה ביותר לקרב בין האנשים וכך באמת קרה ביני לבינך.

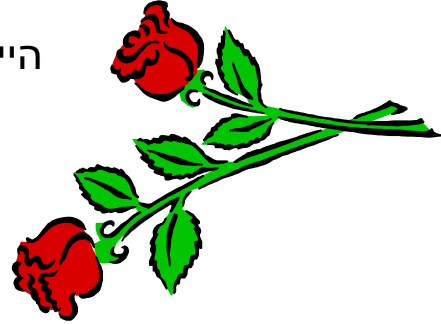
יודעת שהענקתי לך זמן ייחודי ועל כך אני מודה לך מאד. תחסר לי שיחת הטלפון כל בוקר בשאלה שלך "מתי את מגיעה לברכה? והאם יהיה לך זמן לטפל בי?"

מודה לך מאד על כך שהקפדת בכל חג, יום הולדת, יום נישואין וכל שמחה אחרת, לתת לכל אחד מבני המשפחה את תשומת הלב שלך ב- Apple-pie המפורסם שלך ומתנה צנועה, שאף-פעם לא שכחת. גאים בך שהיית צלולה עד יומך האחרון, יודעים שהיית מאד מתוסכלת לאחרונה מכך שראייתך נפגעה.

לקרוא שכל כך אהבת, היה לך קשה מאד. להבין את השיחות שלנו בעברית היה לך קשה ולא פעם בחרת להירדם בכדי לא להתמודד.

את משאירה מאחוריך בית וגינה לתפארת, קשה המחשבה שכל יום
אעבור ליד הבית ואת לא תהיי שם.
מבטיחים לשמור על חלקת האדמה שהייתה חשובה לך כל-כך.

היי שלום אמא, אוהבת אותך מאד, לאה.

סבתא

אני עומדת מולך ולא ממש מאמינה ומבינה איך בכזאת פתאומיות הכל
נגמר. . . .
אומרים שבחיים צריך הרבה מזל. אין לי ספק שגם למות צריך הרבה מזל
ולך היה הרבה מזל, בדרך בה נפרדת מכולם בצורה כ"כ מפתיעה וכ"כ
מהירה. זו הדרך גם בה תמיד רצית לסיים הכל בלי להיות נטל על אף אחד,
שהכל ייגמר כבר וזהו.
במיוחד קשה לי בשביל אמא שלי שבאמת נרתמה לעזרתך מאז נפילתך
והחליטה לטפל בך בעזרת המים, ואכן ראיתי איך היא התמסרה אלייך ואת
אליה. בהחלט חוויה יפה ונעימה לראות את אימי וסבתי עובדות יחד.

כמו כל דבר טוב שמגיע לסיומו גם כאן כנראה הוחלט מלמעלה שהגיע
הסוף. באגדות תמיד אומרים סוף טוב הכל טוב, רק שבמקרה הזה הסוף לא
טוב וקשה לומר שהכל טוב. עכשיו הגיע זמן אמת איך להמשיך שהסוף הוא
כזה? לשאלה הזו אין בדיוק איזו נוסחה או תשובה שאפשר להמציא כאן.
יום שעה שעה כולנו נתמודד
עם זה שהלכת לעולמך והשארת מאחוריך בית גינה ילדים והמון נכדים
שיזכרו אותך
לעד. . . .

עכשיו אני יודעת שאת נחה לך עם סבא שכ"כ אוהבת שולחים לך וגם

לסבא נשיקות רבות.

באהבה, אדווה וכל הנכדים.

לזכרה של מטי

כאשר שחקנו "ברידג" עם מטי היא תמיד היתה אומרת: I am a gambler.

לי זה נדמה שזה היה מאפיין עיקרי של מטי כל השנים. לא שהיא היתה מכורה להימורים, אך היתה תמיד מוכנה להעז לנסות דבר חדש. להיכנס לשטח חדש, לעמוד באתגר, בהרפתקה, לא לפחד. אם זה מצליח, מה טוב, ואם לא תמיד תהיה הזדמנות אחרת.

הפנטזיה שלי היא, שכאשר מטי תגיע לשערי צדק, והמלאך התורן ישאל אותה, מטי מה עשית בחיים על מנת שאוכל להכניס אותך פנימה?
מטי תענה לו בצורה הישירה שלה; עזוב את השאלות הבאתי לכם כאן Apple Pie
נאכל קודם ואחר כך נדבר.

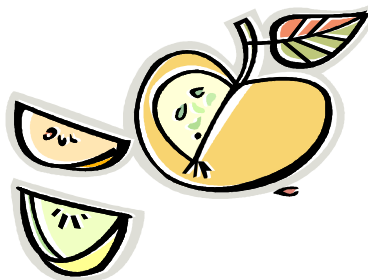
ה"אפאל פאי" של מטי היה מיוחד, לא רק בגלל הטעם הטוב אשר כמו יין טוב השתפר עם הזמן, אלה בגלל שאחד המרכיבים החשובים ביותר בו היה אהבה.

מטי, אני אתגעגע אליך. זה לא יהיה אותו עולם בלי החיוך החם, הרחב, והשובבני שלך.

אני לא יודע אם יש עולם הבא, או גן עדן, במצבים כאלה אני מקווה שכן. כי אז מטי, את יכולה להתאחד שוב עם בעלך היקר איזי.

יהי זיכרך ברוך !

לני (רוז) עידן

מטי דיבון

פחות מיממה לפני מותה הלכתי אל מטי להחזיר לה את הצלחת של ה-APPLE PIE שהיא הכינה לכבוד חתונתה של חדוה. בדרכי החוצה הבחנתי בעץ התפוחים (גרני סמיט, כמובן) שגדל ליד ביתה. חשבתי על העתיד, על עשרות ה-APPLE PIES שישמחו משפחות ויחידים רבים בקיבוץ, וחשבתי על העבר, על הימים בהם מטי עבדה במטע, במרץ רב במסירות גדולה, ואתה הלך תמיד הדלי. לחברי קיבוץ רגילים היתה שקית, קראו לה שקית פן, או שקית שמא, פן יחלקו משהו, שמא יהיה פרי ליד האקונומיה. למטי היה דלי, כי מטי כמו כולנו לא היתה מוכנה להיתפס בלי כלי קיבול כלשהו, אבל מטי היתה שמה בדלי את כלי העבודה שלה, בדרך כלל מזמרה, ואולי גם חוט ברזל, כלי הנשק במלחמה הביולוגית בסס הנמר. הדלי של מטי היה דלי של נתינה ולא רק של קבלה, והתפוחים שהיו בו הפכו לאותם APPLE PIES מפורסמים שלה ששימחו כל כך הרבה חברים.

בימים שחלפו מאז פטירתה הפתאומית נזכרתי גם בתקופה בה מטי הייתה מחסנאית הבגדים שלנו. כל יום ששי היינו באים למחסן לקחת את הכביסה הנקייה, אבל אי אפשר היה להוציא את הבגדים מהתא עד אשר מטי סיימה לבדוק את כל הפריטים כדי לוודא שלא חלה טעות בחלוקה, ואז היא היתה לוקחת את אחד הסדינים שלך מקפלת אותו לאורך לחצי ואחר כך לרבע, ועוטפת בתוכו את כל הכביסה. עד היום הזה, כשאני צריכה לארוז כביסה נקייה, אני לוקחת סדין מקפלת אותו לאורך... ונזכרת במטי.

מטי היתה גם מבשלת. אחת מאותן חברות ייחודיות שהיו להן הכישורים של מבשלת ערב, והיא היתה מכינה את ארוחת ליל השבת לכל הקיבוץ. מטי היתה סורגת סריגים נפלאים בהרבה חוטים צבעוניים ודקים, וגם מהכשרון הזה היא נתנה כל כך הרבה, המון תינוקות נהנו מה-BOOTIES שמטי סרגה. אפשר היה להכיר את הדוגמא המיוחדת שלה על רגליהם של הרבה מאד תינוקות. בשנים האחרונות כבדה עליה ראייתה של מטי, ולא רק שהסריגה נפסקה, אלא שהיא גם נאלצה לשנות ממנהגה, במקום לכתוב על ה-APPLE PIE "מזל טוב", היא חרטת עליו פשוט סמיילי. פאי אחד נשאר מיותר בביתה לאחר מותה ועליו סמיילי מעשה ידיה.

מטי לא נחה לרגע, ותמיד היתה עסוקה בעשייה וביצירה, עכשיו מטי את יכולה לנוח מנוחת אמת.

כמה מילים למשפחה הענפה, ובעיקר לאלמוג היוצאת הלילה למסע לפולין. זהו מסע עמוס מאד מבחינה רגשית, וללא ספק יתערבב שם האבל הפרטי שלך עם הכאב הקבוצתי מול אימי השואה. אם תצליחי לזכור, שמטי נפטרה בשיבה

טובה, מוקפת באהבת כל בני משפחתה, חיה בביתה, בקיבוץ שהקימה מתוך
 נאמנות לעקרונות עליהם התחנכה בנעוריה. אם תזכרי את עץ התפוח שנטעה
 סבתך באדמת ביתה ומולדתה, אולי תהיה לך בזה נחמה פורתא, ואולי תהיה
 בכך נחמה לכל המשפחה, ונחמה לכולנו - מוקירי זכרה.

תמר וולפין

פירורי שלכת

חשבתי ורציתי לפתוח את לקט פירורי סוף הקיץ בציון האירועים המשמחים שנחגגו לאחרונה על שפת הבריכה, הלוא הם הערבים החברתיים לציון נישואיהם של **חדוה וולפין ובחי"ל** ושל **עופרי וגנר ובחי"ל**, אך אי אפשר שלא לפתוח עם הסתלקותה החטופה של גב' **מטי דיבון ז"ל** מעולמינו, וזאת למרבה הצער והכאב על שפת אותה בריכה ממש.

אין ספק **שמטי ז"ל** הייתה אחת הדמויות הססגוניות והמיוחדות בנוף האנושי של כפר הנשיא. למרות שלא נולדתי כאן והיכרותי אתה לא נמשכת על פני עשרות שנות חבורתה בקיבוץ ופועלה המרשים לאורך שנים אלו, אי אפשר היה שלא להיפגש אתה על אחת המדרכות. במרכולית, על שפת הבריכה, או באין ספור האירועים החברתיים/תרבותיים שלא הייתה מרשה לעצמה להחמיץ כמשתתפת פעילה.

לאה, מרים, שולי, דויד, וכל בני המשפחה הענפה, קבלו את תנחומינו האישיים ותנחומיי הקיבוץ כולו. מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

בריכת השחייה הולכת ומתרוקנת מקהל המשתמשים הקבוע בעקבות התקררות המים והתקצרות שעות האור, נכון שזה עוד לא זמן סיכומים ובכל זאת תמיד זה זמן נכון ומתאים לומר מילה טובה ולהודות לכל מי שטרח עמל ודאג ששוב תהיה לנו עונת רחצה מהנה. אני לא רוצה להיכנס לשמות, מחשש לשכוח מישהו, אבל כולכם מכירים את הנפשות הפועלות.

נ.ב. נראה מי ירים את הכפפה ויגייס את התרומה הנדרשת לקירוי וחימום הבריכה, כדי שתוכל לשמש אותנו בכל ימות השנה. נראה לי שזה יהיה שימוש יותר נבון וחיובי לשימוש בכסף מאשר התשלום לעורכי דין, עבור "מלחמות היהודים". תחשבו על זה.

כאמור וככתוב, חגגנו עם משפחות **וולפין וגנר** את נישואי בנותיהם – **חדוה** ועופרי **עם בחי"ל**. מזל טוב לכל בני המשפחות. אושר ועושר, ומי ייתן והזוגות הצעירים ימצאו כאן את ביתם.

חגיגה נוספת על שפת הבריכה הייתה של עובדי המפעל בחלקם לפחות. נשמח לדעת על מה החגיגה. בשורות טובות אפשר לשמוע ולקבל גם באיחור.

תנועה ערה של תושבים חדשים נרשמה לאחרונה במקומותינו. משפחות חדשות על ילדיהם נראות על השבילים בין הבתים, במרכולית, גני המשחקים, ובבריכה. ברוכים הבאים, נשמח להכירכם מקרוב.

שנת הלימודים החדשה נפתחה במלוא המרץ. השנה מכיוון שהחגים חלים במהלך חודש אוקטובר, יוצא לתלמידים ללמוד כחודש מלא עד לתקופת החגים. בתי הספר כהרגלם כבר רוחשים פעילות, וכבר בפתח שיחות הורים **ועדכונים** שוטפים על מעלליהם של דור ההמשך. (בחייכם, תנו לנוח...) נקוה ששנת הלימודים תעבור בשלום ובני הנוער יקנו דעת ותבונה.

בני כיתת י"ב יוצאים ממש ברגעי הכנת העלון למסע לפולין. לאחר שלמדו והעמיקו בנושא השואה במהלך השנה החולפת, יוצאים החברה לראות ולחוות את הנושא, מהכי קרוב שאפשר. מצפים להם ימים ומראות לא קלים ופשוטים לעיכול, אני בטוח שבסיום המסע הנ"ל, יחזרו החברה, יותר חזקים, יותר מבינים את מהות חייהם כאן בישראל, יותר מפנימים את האימרה: "דע מאין אתה בא ולאן אתה הולך..."

גשם ראשון שטף את השבילים והמדרכות וניקה את האוויר משכבות האבק והלחות שהיו נחלתנו במהלך ימי הקיץ החמים. נקוה שמזג האוויר ימשיך להיות נוח ונעים, וכל ה"קתרינות" למיניהן על עוצמתן המפחידה, ושאר הקטסטרופות שאנו מתבשרים עליהן חדשות לבקרים תתפוגגנה עוד באיבם.

ברוב עם והדר – מדליסטית חדשה נוספה לגלריית השחיינים המכובדת של כפר הנשיא. קבלו במחאות כפיים את **הדר בסו**, שזכתה במדליית הכסף בסגנון חזה, באליפות הספורטאים המיוחדים שנערכה לאחרונה באילת. עכשיו כשטעמם המתוק של הניצחון וההישג עלה באפה לא נסתפק בפחות מהשתתפות באולימפיאדת פקין 2008 שיהיה המון בהצלחה.

אל אל ישראל! נבחרת הכדורסל של ישראל צועדת ב"צעד וחצי", קליל ומלהיב, מחיל אל חיל, באליפות אירופה המתקיימת בימים אלו ממש. מכיוון שלטיטי דדוש כבר נגמרו הציפורניים מרוב מתח, אתם מתבקשים כולכם להחזיק אצבעות במשחק נגד יוון, אשר יערך ביום רביעי הקרוב. (מכיוון שהעלון יראה אור רק לקראת סוף השבוע כאשר כבר נדע את התוצאה, נוכל גם לדעת האם עמדתם במשימה שזה עתה הוטלה על כתפכם, או ששוב נרדמתם בשמירה...).

גאליטיקוס מברוק, לשבי ולחבריו הצהובים מתל אביב אחרי הניצחון המרשים בדרכי התל – אביבי.

הם רוכבים ושרים. מספרם של החברים והתושבים הרוכבים בקביעות על אופני שטח, עולה בהתמדה ראויה לציון, ומניסיון אישי אני חייב לציין שהחווייה שווה כל מאמץ, גם אם נופלים ונחבלים לפעמים. קחו למשל את רפי פרנק שניסה ללא שיתוף פעולה מצד אופניו לעבור מסלול שהם לא יועדו אליו מלכתחילה. (אל תנסו את זה בבית) לרוכב שלום, לאופניים לא כל כך...

סליחות. לאומרי הסליחות מבנינו וגם לאלה שלא. יש לנו, לכולנו, הרבה על מה לבקש סליחה איש מרעהו ויפה שעה אחת קודם...

ובינתיים כרגיל שיעבור לכם הכל ממול.
שבת שלום

**דורית, אבי, אביב, גליל, בת-אל, גולן, ליהי, כרמל,
רוזנקרנץ**

רשימת שומרים לשבוע מ-23/9 עד 29/9

יום	תאריך	שם השומר
שישי	23/9	בריאן קפלן
שבת	24/9	ארווין קנטור
ראשון	25/9	אורי שובל
שני	26/9	גלעד שטיינר
שלישי	27/9	
רביעי	28/9	תמיר שפרונג
חמישי	29/9	

נזכור

כ	באלול תשס"ב	28.8.02	גב' אן בילגורי
כ	באלול תשנ"א	30.8.91	מר לייבל שטיינהאור
כה	באלול תש"ן	15.9.90	מר הרי בילגורי
כו	באלול תשנ"ט	8.9.99	ג'רי ניימרק
כו	באלול תשס"ג	24.8.03	צביקה קורנבליט
כז	באלול תש"י	9.9.50	חנן זהבי

רצינו לכתוב ולשתף...

רצינו לחלוק עמכם, חברינו ומוקירינו בכפר הנשיא את אשר אנחנו מרגישים והמניעים שלנו למהלך התמוה לכאורה, של יציאה לשנת חופש בחצור.

רצינו לכתוב מכתב אופטימי קצת תמים, קצת אפילו משעשע.

רצינו לשתף אתכם בהרפתקה שאנחנו עוברים, כמו על הפשלות הקטנות הנובעות מחוסר ניסיון של "קיבוצניקים" מה לעשות? התגליות והגילויים של עולם חדש שתי אצבעות מהבית.

הרגשנו שנוכל להתייחס לכל בהומור, כדרך שחברים וותיקים עושים, כשהיכרות רבת שנים מאפשרת את הנינוחות שבהסרת הפוזות והמסיכות. באמת רצינו.

רצינו. אך נפל דבר : נפל דבר בכפר? אם לא די בכך שלא ניתן לנו די זמן לבצע את המעבר האמור. אם לא די בכך שבעודנו אורזים לקרטונים את כל עולמנו, לפתע הופיעו על הדשא שלנו הדיירים החדשים.

אם לא די בזאת שבערלות לב, בחוסר רגישות לקושי סנטימנטאלי של פרידה מבית. יש כאלה שלא יכלו להמתין לעזיבתנו וחשנו כאילו גורשנו מביתנו כגנבים בלילה.

ואם בכל זאת לא די – להוסיף חטא על פשע חוייבנו אנחנו לשלם על התענוג המפוקפק הזה - עלות התיקון והשיפוץ של הדירה. מכספינו שלנו, שכידוע... שיפוץ שלא אנחנו הזמנו, לא אנחנו בחרנו מי יבצעו, מה היקפו ומה עלותו, כאשר המזמין, הוא גם הנהנה משכר העבודה בעבור שירות הצביעה - 2000 שקלים. ובנוסף – לא אנחנו הם אלה אשר נהנים ממנו.

האם אין זה לעג לרש?

האם זהו פרצופו האמיתי של הקיבוץ היום? המקום שאנחנו קוראים לו ורואים בו בית? אנחנו מאמינים שאין זה כך. שרבים וטובים חיים בכפר הנשיא, ואין זו התנהגות מייצגת. חבל לנו שאלו הם הפנים שפוגשים אנשים זרים שבאים לשכור דירה בקיבוץ שלנו.

ברגשות לא נעימים

גיורא וקטיה שיינגזיכט

לפעמים חלומות מתגשמים...

בסוף השבוע החולף חגגנו, אני ואשתי שתחיה, ח"י שנות נישואין (תודה למברכים ו"שימותו הקנאים" כדברי הסטיקר) סטטיסטית ובכלל, ניתן בהחלט לומר שהספקנו ועברנו לא מעט באותן שמונה עשרה שנה, ואני חייב להודות לזוגתי על תרומתה הרבה והנכבדה לאותן השנים. בלעדיה זה לא היה קורה...

לגמרי במקרה שמעתי סיפור נחמד עם מוסר השכל בצדו: זוג נשוי חי בעושר ובהרמוניה שנים רבות, הביאו ילדים והקימו משפחה לתפארת. כשהגיע מועד חתונת הכסף, החליטו בני הזוג שהיו כבר בשנות השישים לחייהם, לצאת ולבלות ערב רומנטי באחד המלונות הממוקמים במעבה היער ליד עיר מושבם. במהלך הערב הם סעדו את ליבם בארוחת גורמה, לגמו יין משובח, רקדו מעט ושמחו על מזלם הטוב. כאשר קמו לעזוב ולשוב לביתם נישה אליהם לפתע נערה מדהימה ביופייה לבושה כמו נסיכה מהאגדות, פנתה אליהם ואמרה:

"סליחה שאני מתערבת בחייכם, אבל לא יכולתי שלא להבחין ברומנטיות הנהדרת שלכם, ובזוגיות הקורנת והמושלמת שהפגתם במהלך כל הערב, אולי קשה לכם להאמין, אבל אני למעשה פיה טובה, ונשלחתי במיוחד אליכם כדי להעניק לכם כל אחד משאלה כלבבו, כאות הערכה והוקרה על אהבתכם המופלאה. וכמו כדי להעניק גושפנקא של אמינות לסיפורה שלפני מתוך שמלתה שרביט יהלומים נוצץ וזוהר.

בני הזוג עמדו שעה כלה המומים ולא מאמינים, וכמו תמיד הייתה זו האישה שהתעשתה ראשונה, פנתה לפיה ואמרה לה:

אם את באמת פיה טובה ויש בכוחך להגשים לי משאלה ככל שיחפוץ לבבי, אני רוצה לבקש ממך זוג כרטיסי טיסה סביב העולם לי ולבעלי האהוב. כל השנים טרחנו על גידול הילדים וביסוס המשפחה, ולא עלה בידינו לצאת ולתור את העולם.

הפיה חייכה אליה בנועם, הניפה את השרביט הנוצץ לחשה מספר מילות כישוף לא מוכרות, ולא מובנות, ספרה בקול: אחת, שתיים, שלש, וכמו משמייים הופיעה בידה מעטפה עם זוג כרטיסי טיסה סביב העולם, בכל חברת תעופה אשר יבחרו. האישה הודתה לפיה הטובה והביטה באושר בבעלה שעדיין היה המום ונרעש מכל המחזה. הביט האיש באשתו המאושרת, הביט בפיה המדהימה וגמגם בהתרגשות: "האם גם אני יכול לבקש כל משאלה שארצה?"

"בודאי השיבה הפיה וחייכה, בדיוק לשם כך אני כאן..."

"לקח האיש נשימה עמוקה, הביט שוב באשתו הנאה ובפיה המדהימה, פנה לאשתו וכך אמר לה: אני מצטער אהובתי, כל אותן שנים, אני מסתובב וחי עם חלום רטוב שלא נותן לי מנוח, ומכיוון שחיים רק פעם וזו הזדמנות נדירה ובלתי חוזרת, אני חייב לעצמי לבקש מהפיה להגשים לי אותו..."

לפני שהספיקה האישה להבין מה בעצם קורה, פנה האיש אל הפיה וסח לה כך: אני רוצה לחיות את שארית חיי עם אישה נאה ואוהבת שתפנק את ימי ולילותיי ושתהיה צעירה ממני ב – 30 שנה.

"האם אתה בטוח שזו משאלתך? שאלה הפיה את האיש..."

"כן" ענה האיש משפיל את עיניו כדי לא לפגוש באלו של רעייתו הפגועה.

הפיה הניפה שוב את שרביטה הנוצץ לחשה שוב את מילות הכישוף הלא מובנות, אך המוכרות כבר, מכיוון שאמרה אותם זה מכבר, ספרה בקול: אחת שתיים שלש והאיש הפך באחת לזקן גלמוד בן תשעים...

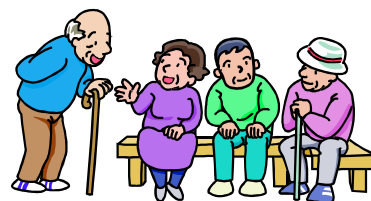
את מוסר ההשכל אני משאיר לכל אחד ואחת מכם. אי"ה ונזכה לחגוג את חתונת הכסף שלנו, אדע שלמדתי את הלקח.

אבי רוזנקרנץ

ממי הברכה ולמי התודה??

(לא הכל עניין של כסף)

אין לי ויכוח לגבי תרומתם של הוותיקים להקמת הקיבוץ והזכויות שלהם כראשונים, אך פעמים רבות הדברים יוצאים מפרופורציות וחשוב לזכור כי לכל דבר יש מספר פנים. כל חיי בכפר הנשיא מהדהדים באוזני המשפטים: 'הוותיקים להם מגיע', 'הם היו פה ראשונים', 'הם הקימו את המקום',

'הם בנו', 'הם טרחו' הם והם... ובאמת מהלב ובלי מרכאות - כל הכבוד!! אך הפעם ברשותכם אני רוצה להסיט את אור הזרקורים ולהאיר פינה קצת חשוכה, שם נדחקים להם בשקט כל אותם אנשים שאילולא הם איזה עתיד היה לכל מפעל הבניה של הראשונים. אם היו הוותיקים צריכים לסמוך רק על בניהם - מעניין איך נראה היה עתידו של מקום זה? איזה ערך יש למפעל בניה אם אין לו ממשיכים? אם אין מי שישתמש וישמר את מה שהוקם?

ממי הברכה ולמי התודה אם לא לכל אותם ממשיכים ומתמידים שאין להם הורים - וותיקים פה לנפנף בהם ונופי ילדותם והנוסטלגיות שלהם נמצאים במקומות אחרים, אשר בספירה גסה מאד אולי הם היום הרוב. אין זה סוד כי מצבו של כפר הנשיא אף פעם לא היה מזהיר וטוב ובכל זאת אנשים אלה הגיעו לכאן ובחרו לחיות פה בלי ציפיות והבטחות מיוחדות. אנשים פשוטים שעד היום תורמים בדרכם מכוחם ואמונתם למקום - משקים את הדשאים שיהיו ירוקים, עודרים את הגינה, משתכשכים בבריכה, קונים במרכולית, שולחים את ילדיהם לבתי הילדים, מתהלכים במדרכות, מהנהנים לשלום, מתקבצים בשעות שמחה ובשעות אבל, מרכלים, מתרגשים, כועסים, מתעצבים, מתעצבנים - מנהלים חיי שגרה ומחיים את המקום.

במשך השנים בנים רבים בחרו לבנות את חייהם במקום אחר ועזבו את הקיבוץ רצונם - כבודם. העובדה כי נוף ילדותם הוא פה, שהתקפי

נוסטלגיה תוקפים אותם מידי פעם, או שהוריהם גרים במקום אינם מקנים להם שום זכות להתערב במדיניות ובהחלטות המקום ועוד להפוך את דפי העלון לשדות קרב, את העטים לחרבות ואת הדיו לדם בשם איזה מלחמת צדק - הזכות להתווכח, לדון, לריב, לא להסכים ולבסוף להחליט שייכת לאנשים שבחרו לחיות פה לטוב ולרע. ההתערבות הגסה והאיומים - כתקיעת מקל בגלגלי עגלה מקרטעת, המנסה למצוא אחיזה במציאות המשתנה. הבעות של דיעה וחששות, הערות והארות אינם דבר שבאיסור אך פחות יוהרה והרבה צניעות מצד המתלהמים לא היו מזיקים.

מיכל ד.

מכתבים בסגנון אחר

מכתבה של מיה מהשבוע שעבר הביא אותי לחשוב מה המשותף למיה, גדעון, איתי, אילנה, שלופה, יורם ועוד בנים מחוץ לקיבוץ לבין החברים והבנים תושבי הקיבוץ. המסקנה הברורה שלי היא שרוב המשותף על המפריד בינינו ונדמה לי שאנו חוזרים לדרך הישר של הכרה וצורך בהדברות בגובה העיניים, בשפה מכובדת וגלויה, תוך כיבוד דעתו של הזולת.

מכתבים כמו של מיה, שמורגש שהכניסה במכתבה הרבה רגש וכאב, הרבה שיפוט עצמי, כמו גם שאלות נוקבות לחברת כפר-הנשיא בלי ניבולי פה וכעס. לשאלתך מיה – האם אסור לבנים להתעניין בנעשה עם הוריהם והאם לא נגרם להם עוול, אני רוצה להרגיע אותך ולומר שההורים שלכם נמצאים בידיים טובות ואין לאף אחד כאן כוונה לגרום עוול לאיש ובטח לא לקשישי הכפר. וכן, זו חובתו של כל בן להתעניין בהוריו בכל עת.

לצערי השתלשלות העניינים בתהליך השינוי והעבודה המורכבת גרמה לכמה תקלות וטעויות, שיש מקום ורצוי לתקן. כי גם אנחנו כמוכם וכל החברה נמצאים על סירה אחת והדרך ארוכה ומקווה שנגיע לחוף מבטחים, ואיש איש יחיה תחת גפנו ותאנתו.

אני מקבל בחיוב מכתבים וכותבים נוספים מחוץ ובתוך הקיבוץ, כי רק כך נכשיר את הדרך להידברות ישירה, פנים מול פנים בתוך המעגל.

אז..... שתהיה לכולנו שבת שקטה ונעימה ושיעבור ה כל מ מ ל.

שבת-שלום שבי

ימי הולדת

25.9 גל לוין (נכדה)
דוד איאן קופף (נכד הרט-בן-אבי))

29.9 שוש אפשטיין
יאיר דוארי

27.9 קורין שפרונג
טלית דבולט
עומרי בן-חיים (נכד)
יערה ואיתן וויסבקר

30.9 שני בלומנטל (נכדה-גליק)
דניאל שור (נכד-ג'קסון)

28.9 עמית חייט
עמית דדוש

2.10 מעין כהן (נכדה ר.מרכס)
לפיד בר דוד

ימי נישואין

27.9 טל ויאיר אשכנזי

28.9 רות וג'אק גולן
מרגרט ועומרי קופף

29.9 מופי ואברי גליק

2.10 בוני מילר ויגאל בן-חיים
קורין ותמיר שפרונג

מזל-טוב!

ספרים חדשים בספריה

שם הספר	שם המחבר	תאור התוכן
הרמון	ד.ל. מוסקן	רומן – איראן
ליל האוב	פול אוסטר	רומן
אוסטרליה	ע. דנקנר קאופמן	רומן
שיר לדרך	ע. גביש – ע. אדר	טיולים בשירים וסיפורים
1967 והארץ שינתה את פניה	תום שגב	סיפורה של שנת 1967
אהבות קטנות טירופים קטנים	י.א.אורפז	רומן
מרגלים ותיקים	צ'. מקיקרי	רומן ריגול
ג'וקונדה	נ. קוקאנצ'יס	רומן סלוניקי
מצוקות נעורים	ד. קיש	רומן יוגוסלבי
קרוב ורחוק	ד. אפשטיין	על משנתו של עמנואל לוינס
הנפש היא אפריקה	נורית זרחי	שירה
זריחה בים התיכון	י. בר-און	אמריקאית בגדוד העבודה
הטרגדיה האלג'יראית	ארון רמון	תולדות העם האלג'יראי ודרכו לעצמאות
יאלו	אליאס חורי	רומן
אי נחת בגלובליזציה	ג'.א. שטיגליץ	
שביל ישראל	צ. גילת	מדריך לשבילי ישראל
אוטוביוגרפיה או סיפור ניסויי עם האמת	מ.ק. גנדהי	
הסרת הקסם מן המזרח	ג. אייל	תולדות המזרחנות בעידן המזרחיות
גשר של נייר	מ. מיכלסון (עורך)	ימין ושמאל וההסכמה שביניהם

